

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του ΒΙΑΙΕΝΤΕ ΛΙΑ ΑΝΤΑΜ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ

Ἡ μεγάλη πύλη τῆς Σπάρτης ἔβλεπε πρὸς τὸν Ταΰγετο. Πάνω ἀπὸ τὴν πύλη αὐτὴ ὑψονόταν βαρὺ τὸ τεῖχος καὶ στὸ ἴσκιό του μαζωμένοι ὁ λαὸς τῆς Σπάρτης φωτιζόταν ἀπὸ τὶς στερνὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλιοβασιλευμένου. Τὰ μάτια ὅλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶταν διαστραμμένα πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ ἀπὸ τὴν ὁποία κάποια μεγάλη εἰδήσις θάρχοταν.

Πρὸ δύο ἡμερῶν οἱ Τριακοῖσι εἶχαν φύγει μὲ τὸν Βασιλέα Λεωνίδα καὶ στεφανωμένοι μὲ ἀνθη ἐπήγαιναν νὰ πολεμήσουν τοὺς βαρβάρους Πέρσας, τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὅλο εὐχάριστες εἰδήσεις ἐρχόντοσαν στὴ Σπάρτη.

Οἱ Πέρσαι, ἔλεγαν, εἶχαν ὑποχωρήσει δύο φορές κατατροπωθέντες τελείως καὶ ἀφίνοντας ἀναφύει τὴν δέκα χιλιάδες νεκρούς. Μὰ ἔξαφνα, ἐνῶ ἀνηχούσαν οἱ παιάνες τῆς νίκης καὶ θυσίαι εὐχαριστικῆς ἐτοιμαζόντουσαν πρὸς τοὺς θεοὺς, καινούργιοι ἀγγελιοφόροι ἦρθαν.

Οἱ πέντε ἔφοροι τῆς Σπάρτης, μόλις ἀκούσαν τὴν εἰδήσιον τῶν ἀλληλοκλιτάζων ἄφνιασμένοι καὶ ἀμέσως διέταξαν νὰ ὀχυρωθῇ ἡ πόλις, πού εἶταν ἀνοχύροτη, γιὰ τὴ Σπάρτη ἀπὸ ὑπερφάνεια, ὡς μόνον ὄχι ἔλαττον εἶχε τὰ στήθη τῶν πολιτῶν τῆς.

Κατὰ τὴν εἰδήσιον τῶν ἀγγελιοφόρων ἓνα ἀγνωστο στενὸ τῆς Φωκίδος εἶχε ἀποκαλυφθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ ἓνα προδότη, ἓνα Μεσσηνιο βροχὸν τὸν Ἐφιάτη, ὁ ὁποῖος εἶχε πωλήσει τὴν Ἑλλάδα τοὺς βαρβάρους! Φοίχη! Ὁ ἐχθρὸς θάρχοταν γιὰ νὰ κάψῃ τὰ σπίτια τῶν προγόνων καὶ νὰ πάρῃ σκλάβους τοὺς παρθένους τῆς Σπάρτης!..

Ἡ ἀπελπισία τους εἶταν μεγάλη.

Καὶ ὅταν οἱ πολῖτες ἀνέβησαν στὰ τεῖχη, ἡ θεὰ τοῦ βουνοῦ μετέλασε τὴν ἀπελπισία τους.

Ὁ ἄνεμος οὐλοῦσε στὶς χαράδρες σὰ νὰ ἐκλαίει ἓνα γιὰ πάντα χαμένο ἀγαθὸ. Ἡ ἀνυπομονοία ἦταν χυμένη βαριά στὸ πρόσωπα ὅλων. Ὁ καθεὶς ἀναλογιζόταν τὴν μεγάλην καταστροφὴν πού ἐσίμωνε! Ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος δὲν θὰ ἀρῶναι νὰ φανῇ... Μερικοὶ μάλιστα ἐνόμιζαν ὅτι ἔβλεπαν ἀπὸ τῶνα πέρα, πολὺ μακριὰ τὸ ἴπκιον τοῦ Σέρξου. Οἱ τοξότες ἄρχισαν νὰ πέρουν τὶς θέσεις τους στὰ τεῖχη τῆς πόλεως. Οἱ παρθένες ἀναβῆν φωτιεὶς καὶ οἱ πολεμιστὲς ντυμένους τὶς πανοπλίαις των λογάριζαν τοὺς ἐχθροὺς πού θὰ ἐσκότωναν πρὶν σκοτωθῶν. Καὶ περιέμεναν.

Ἦδη φήμες ἀτιμοτικῆς ἐψιθυρίζοντο γιὰ τοὺς μαχητὰς. Μολαταῦτα οἱ γοῖες ἀκούγοντας αὐτὲς τὶς εἰδήσεις κουνούσαν τὰ κεφάλια τους μ' ἀμφιβολία. Αὐτὲς ἦσαν βέβαιαι γιὰ τὰ παιδιά των καὶ σὰ πρόσωπά τους ἀπλώνονταν μιὰ τραγικὴ ἡρεμία. Μὰ ἔξαφνα ἓνα σκοτάδι ἐσκέπασε τὸν ὄριζοντα, πού δὲν ἦταν τῆς νυκτός. Ἐνα σιμῆνος κοράκιον ἐπέρασε πᾶνω ἀπ' τὴ Σπάρτη βγαίνοντας κραυγὴν χαρᾶς, σκεπάζοντας τὸν οὐρανὸν καὶ σκοτιζόντας τὸ φῶς. Οἱ μητέρες ἐφοικίασαν σιωπηλῆς μπρὸς ὃ αὐτὸ τὸν κακὸ οἶον. Τὰ κοράκια ὡς τόσο ἐπῆσαν πρὸς τὸ ἱερὸν ἄλσος τὸ ὁποῖον περῶνεν τὸν Ταΰγετο, κάθησαν στὰ κλαδίε καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ἀγρυπνᾶ, ἀκίνητα, μὲ τὸ ράμφος στραμμένο πρὸς τὸν βορρᾶ ἐνῶ τὰ μάτια τους ἀπάστραφταν.

Ἐξαφνα μὲς στὴ μεγάλην σιωπὴν πού ἐλλάκωνε τὴν Σπάρτη, ὡσαν ταφόπετρα, ἀντήχησαν κραυγές.

Ὁ λαὸς πάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη εἶχεν διακρίνει κάτι τι μακριὰ στὸν ὄριζοντα. Ἐκεῖ πᾶνω, στὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ ἓνας ἄνθρωπος κατέβηκε τρέχοντας ἀσυγκράτητος πρὸς τὴν πόλην. Ἐρχόταν μὲ χαμηλωμένο κεφάλι, μὲ τὸ χεῖρ τετωμένο κρατῶντας στὴν ἄκρην ἓνα κλαδί τὸ ὁποῖον φαίνεται εἶχε κόψει τυχαίως στὴν ἀπελπισία του.

Ὅταν πλησίασε ἀκόμη περισσότερο οἱ πολῖται διέκριναν τὸν μεγάλον μαγδύα ὁ ὁποῖος ἐσκέπαζε τὸ σῶμα του. Καὶ κατάλαβαν τότε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πέσει τρέχοντας, γιὰ τὸ μαγδύα του ἦταν λαστωμένος. Στρατιώτης δὲν μπορούσε νὰ εἶνε, γιὰ δὲν εἶχε ἀσπίδα.

Ἀπὸ ποῖον τόπο φοίχη; ἔφραγε τάχα τρέχοντας εἶσι;

Κακὸς οἶονός!

— Ἡ βιαστικὴ αὐτὴ πορεία δὲν ἦταν ἀξία ἀνδρός. Τί ζητοῦσε τάχα; — Καταφύγιο ἴσως; Τὸν κατεδίωξαν λοιπόν; Ὁ ἐχθρὸς βέβαια;

— Ἀπὸ τῶρα; — Ἀπὸ τῶρα;...

Τὴν στιγμήν πού οἱ στερνὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου πού βασιλεῦσε τὸν φωτῖσαν ὀλοκλήρως, διέκριναν τὶς περιχνημίδες τοῦ δρομέως. Τότε κατάλαβαν πὼς εἶταν ἓνας στρατιώτης ἀπὸ τοὺς 300 τοῦ Λεωνίδα.

Μιὰ πνοὴ μανίας καὶ ντροπῆς ἀνατάραξε τότε τὶς σκέψεις ὅλων.

Ἦταν λοιπὸν Σπαρτιάτης! Ἐνας τῶν Τριακοσίων!

Ναί! τὸν ἀνεγνώριζαν! ἦταν ἓνας ἀπὸ ἐκείνους! Φοίχη! Ἄτιμία! Ἐνας στρατιώτης τῆς Σπάρτης εἶχε πετάξει τὴν ἀσπίδα του καὶ ἐρχόταν τώρα φεγγᾶς ζητώντας ἄσπλο!

— Καὶ οἱ ἄλλοι; Τί εἶχαν γίνει αὐτοί; Εἶχαν ὀπισθοχωρήσει οἱ ἀτρόμητοι; Καὶ ἡ ἀγωνία παρεμόρφωνε τὰ πρόσωπα ὅλων. Βλέποντας τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἦταν σὰ νὰ ἔβλεπαν τὴν ἴδια των ἦττα!

Καὶ τότε ἔγινε κάτι τρομερὸ. Ἐνας γέροντας καὶ μιὰ ψηλὴ γυναίκα, κρύβοντας καὶ οἱ δύο τὰ κελιδῶνα πρόσωπά τους, πρόφεραν αὐτῆς τὶς φοβερὲς λέξεις: «Εἶνε τὸ παιδί μας!»

Τότε μιὰ θύελλα ἀπὸ κραυγῆς ἐξέσπασε, καὶ ἡ γροθιὲς ὅλων στραφθηκαν πρὸς τὸν φεγγάδα.

— Ἀπατάσαι, τοῦ φώναζαν δὲν εἶνε ἐδῶ τὸ πεδίον τῆς μάχης!

— Μὴν τρέχῃς τόσο πολὺ, θὰ κουραστῆς!

Ἄλλ' ὁ στρατιώτης δὲν ἄκουγε τὶς βροσιεὶς τους καὶ ἔτρεχε ὀλοεῖνα πρὸς τὴν πόλην.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπαντοῦσε οὔτε σταματοῦσε, οἱ βροσιεὶς ἔγιναν φριχτότερες.

Τότε καὶ οἱ ἱερεῖς ἄρχισαν νὰ κραυγάζουν:

— Δεῖτέ! Ἡ ντροπὴ σὲ τυλιγεὶ δολόκληρον! Εἶσαι ἡ ἀτιμία, ἡ ντροπὴ τῆς Πατρίδος!

— Ἐρχεται πρὸς τὴν πόλην! φώναζε τὸ πλῆθος.

— Ἄ, μὰ, τοὺς θεοὺς! δὲν θὰ μῆς μῆσα!

Χιλιάδες χέρια ὑψώθησαν.

— Πίσω! τὸ βάρβαρον σὲ περικεῖναι. Ὅχι πίσω, πίσω, δὲν θέλουμε τὸ αἷμά σου στὸν Καιάδα.

— Γύρισε στὸ πεδίον τῆς μάχης!

Ἐξαφνα μιὰ ἀπὸ τὶς παρθένες ἐπλησίασε εὐκίνητη καὶ ὠχρὴ στὸ τεῖχος. Ὅλοι ὀπισθοχώρησαν γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξουν πέρασμα.

Ἦταν ἐκείνη πού θὰ γινόταν μιὰ μέρα σύζυγος τοῦ φεγγάδος. Ἦταν ἡ μνηστὴ του.

— Μὴν τὸν κοιτάζῃς, Σμιαίς! τῆς ἐφώναζαν οἱ ἄλλες παρθένες. Ἄλλ' ἐκείνη ἀπὸ ἐκνύταζε τὸν ἄνδρα τῆς πῆρε μιὰ πέτρα καὶ τὴν ἔριξε ἐπάνω του. Ἡ πέτρα εὐρίσκει τὸν δυστυχεμένο στὸ στήθος.

Σίχως τότε τὰ μάτια του πρὸς τὸ τεῖχος καὶ στάθηκε. Μιὰ φρικτὴ σκηνὴ τὸν ἐκυρίευσε. Ὑψωσε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι του, τὸ ὁποῖον πάλι ἐκλείνε πρὸς τὸ στήθος του. Φαινόταν συλλογιζόμενος. Τί νὰ σκεπτόταν ἄραγε;

Τὰ παιδιά τὸν ἐκνύταζαν καὶ οἱ μητέρες τους μιλούσαν στὸ αὐτὸ δειχοντάς τον μὲ τὸ δάχτυλο. Ἐξαφνα κάποιος πλησίασε στὸ τεῖχος καὶ συγκεντρώνοντας ὅλη τὴ δύναμίν του, ἔφρασε τὸν φεγγάδα. Καὶ ὁ ἄνεμος ὁ ὁποῖος περῶναι, συνεργὸς τῆς ἁγίας ἀγαπητικῆς συνεπῆρε τὸν ἀτιμοτικὸν οἶελο καὶ τὸν ἔφερε στὸ μέτωπο τοῦ ἀθλοῦ.

Οἱ Σπαρτιάτες ἐξεδικοῦντο τὸν προδότην. Σκεπτικὸς, θλιμμένος, ἀκουμπώντας στὴ γάβδον τοῦ ὁ στρατιώτης ἀνέντιζε τὴν ἀνοικτὴν πύλην τῆς πόλεως. Σ' ἓνα γέφυμα τοῦ ἀρχηγοῦ ἡ βαρεὶα πύλη ἐκλείσε, ἀπαγορεύοντας του γιὰ πάντι

τὴν εἴσοδον στὴν Σπάρτη. Τότε, μπρὸς τὴν κλεισμένην ἐκείνην θύρα ὁ φεγγᾶς σοφιστήθηκε χιμῶ.

Ἀμέσως μαζί μὲ τὶς στερνὲς λάμψεις τοῦ ἡλίου, τὰ κοράκια ῥιχθηκαν ἐπάνω στὸν στρατιώτη. Αὐτὴν τὴν φροῦτὴ ὁ Σπαρτιάτης τὰ ἐξεροκορόθησαν. Ὁ φεγγᾶς δὲ φαίνονταν πᾶσι. Τὸν ἐκρυψε τὸ κοπάδι τῶν κοράκων πού τοῦ ἐτρογγε τῶρα τὶς σάραξες.

Ὅταν ἐχάραξε τὴν ἄλλη μέρα μονάχα τὰ κόκκαλα τοῦ δυστυχεμένου στρατιώτη εἶχαν ἀπομείνει σκόρπια, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐτοι πέθανε ἓνας ἀπὸ τοὺς τριακοσίους πού τὴ δόξα του—ἀλλοῖον!—θὰ τὴν ζήλευσαν καὶ οἱ θεοί! Ἐτοι ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του ἓνας δοξασμένος στρατιώτης θύμα τῆς τραγικῆς παρεξηγήσεως τῶν συμπολιτῶν του. Ἐτοι ἀπέθανε χωρὶς κραυγὴν, χωρὶς λέξη καμιά, σφιγγοντας τὰ χέρια του τὴν πένθημην καὶ θεριαμβευτικὴν δάφνην ἀπὸ τὴν ὁποία ἔφευγε ἀπὸ τὶς θερμοπύλες, νικητῆς!

Ἐτοι πέθανε ὁ ὑπέροχος πολεμιστῆς πού τὸν διέλεξαν οἱ Τριακοῖσι γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν νίκην τους στὴν Πατρίδα. Ἐτοι πέθανε ἐκεῖνος πού μὲ μεγάλην δυσκολίαν τὸν ἔπεισαν οἱ σύντροφοί του νὰ χρησιμοποιήσῃ τὶς τελευταῖες δυνάμεις πού τὸν εἶχαν ἀφήσει ὅτι ἀπειρεῖς πληγῆς τὶς ὁποῖες ἔλαβε στὴ μάχην τῶν θερμοπυλῶν, γιὰ νὰ φέρῃ τὴν χαρισμένην εἰδήσιν στὴν πατρίδα.

Ἐτοι βροσιτῆκε καὶ ἐξευτελείστηκε ἀπὸ ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποῖους πέθανε ὁ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ, Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ...

Villiers De L'isle-Adam

ΑΓΑΠΗ

Τοῦ Tiedge

Ἐκείνο τὸ λουλουδί,
ἀγάπῃ μου, τοῦ Μάη
μαρᾶθηκε καὶ πάει
καὶ δὲν ὑπάρχει πιά...

Σὰν τὸ λουλουδί ἐκείνο,
ἀγάπῃ μου, τοῦ Μάη,
ἐπέρασε καὶ πάει
ἡ πρώτη μας ἀγάπη.

Ἦταν καὶ αὐτὴ λουλουδί
πού ἀνθισε μιὰ ἡμέρα
καὶ τώρα στὸν ἀγέρα
ἐχάθηκε, μακριά...